

‘De weken erna waren om te begrijpen dat onze relatie over was’

Zangeres Janne Schra ging in 2008 met haar toenmalige vriend twee weken kamperen op Vancouver Island. Het werd een nogal avontuurlijke reis, die uiteindelijk ook een belangrijk inzicht opleverde.

Door Maud Beucker Andreae

‘O’fik een leider of volger ben op vakantie, hangt nogal van het gezelschap af. Op deze reis, naar Vancouver Island, was ik in elk geval het laatste. In september 2008 ging ik hiernaartoe met mijn toenmalige vriend, David. Zijn neef was daar ranger, David wilde er graag heen. David had de hele trip bedacht, het enige wat ik per se wilde, was een warmwaterbron bezoeken. Uiteindelijk vonden we die ook, aan het einde van de reis, bij Tofino. We liepen een halfuur door het bos, met oeroude ceders, de zwaveldampen verrieden dat we er bijna waren. Het water was zo’n veertig graden. Koel en warm water dat bij elkaar kwam en uitmondde in de oceaan. Een fantastisch natuurfenomeen.’

‘Eerder die reis wilden we, het klonk zo romantisch, naar een reservaat van oorspronkelijke

bewoners, die verse vis zouden verkopen. Eenmaal daar zagen we verloederde huizen, veel vuilnis op straat en alcoholisme. Verre van idyllisch. Het werd duidelijk hoe deze mensen nog steeds het onderspit delven.’

‘Ook de rest van de trip was indrukwekkend, met in een van de hoofdrollen de beer. Van Davids neef en anderen die er verstand van hebben, hadden we gehoord dat we, mochten we er een tegenkomen, hard moesten gaan dansen en zingen. Beren houden daar kennelijk niet van – tot zover de geloofwaardigheid van Baloe. Tijdens een van de eerste wandelingen zagen we al vrij snel een beer. Ik stond aan de grond genadeld. Maar David begon meteen te dansen en te joelen – o ja, dat moesten we doen. Een wonder: de beer verdween inderdaad, samen met haar jonkies.’

‘We sliepen vaak op het strand en op gratis natuurcampings, waar je als vergoeding een dollar

in de bussen moest gooien. Verder was er niks, behalve kluisjes om je spullen in te leggen, vanwege de beren. Op een van de campings was onze buurman zo dom om zijn tas, heel klassiek, in de boom te hangen. Beren zijn daar niet van onder de indruk, zo bleek: David werd 's nachts wakker van het geluid van een beer die een paar meter naast onze tent met zijn tanden blikjes tonijn openreet

en de tas van de man in reepjes verscheurde. David heeft de hele nacht verstijfd wakker gelegen, ik daarentegen heb niks gehoord en heerlijk geslapen.’

Symbool voor verandering

‘De gehele twee weken toerden we over het eiland met onze lelijke bruine stationwagens – vooraf hadden we iets romantischers voor ogen –, ook over de logging roads,

wegen waarover je vanwege de hobbels eigenlijk met vierwielaandrijving moet rijden. Op een gegeven moment boorde een enorme steen, die recht in de weg stond, zich in het motorblok. We hadden daar geen bereik, dus konden niemand bellen, terwijl de motorolie langzaam uit de motor vloeide. Ultieme mazzel: we bleken vlak bij een viskwekerij te zijn, waar een oude man zijn eigen autogarage had. Hij re-

Met de automonteur die gratis hun motorblok repareerde: ‘I love to help people.’

pareerde het gat, zei alleen: ‘I love to help people’, en toen konden we gaan. Zo ontzettend lief.’

‘Aan het eind van de reis bleef David, zoals gepland, nog een week, ik ging terug naar Vancouver met het allermooiste voertuig van de wereld: een watervliegtuig. Het ging van boot naar vliegtuig, om weer terug te veranderen in een boot; kinderlijk enthousiast werd ik ervan.’

‘De weken erna in Nederland waren om te begrijpen dat onze relatie over was. Hoewel dit echt de mooiste trip van mijn leven was, waren we niet voorbestemd om als geliefden verder te gaan. Later las ik ergens dat warmwaterbronnen symbool staan voor verandering. Ook in een spa laat je je oude huid achter. David en ik zijn nog steeds goed bevriend, onze dochters zijn dikke vriendinnen. Onlangs nog gingen we met beide gezinnen met vakantie. Een heerlijke reis, maar iets minder avontuurlijk: we gingen gewoon naar de camping in Montferland.’ □

JANNE SCHRA (39)

Groeide op in Huizen. Ze studeerde Audiovisuele Media aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht.

Van 2001 tot 2010 was ze zangeres en tekstschrijver van de band Room Eleven, waarmee ze twee gouden platen en een platina plaat ontving.

Vanaf 2012 treedt ze op onder haar eigen naam. Schra schildert ook. Eind deze maand exposeert ze haar werk in het museum Nieuw Dakota, in Amsterdam. Op 2 september komt haar nieuwe plaat uit, die ze met haar band De Vogels maakte. Schra woont met haar dochter, Ola (4), in Amsterdam.

Plannen voor deze zomer? ‘Met een vriendin ga ik een lang weekend naar Parijs. Een andere vriendin woont daar, zij is handschoenontwerper. Ze woont op een waanzinnig mooie plek, vlak achter het Louvre. Na Parijs ga ik met mijn dochter een paar weken naar de Nederlandse kust. We logeren in het huis van vrienden, die zelf met vakantie zijn. Verder komt er een aantal vrienden langs.’

‘Hoewel dit echt de mooiste trip van mijn leven was, waren we niet voorbestemd om als geliefden verder te gaan’

‘We hadden geen bereik, dus konden niemand bellen, terwijl de motorolie wegvloeide’